

Sygn. akt II KS 5/22

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 czerwca 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wiesław Kozielowicz (przewodniczący)

SSN Antoni Bojańczyk (sprawozdawca)

SSN Marek Motuk

w sprawie **D. M.**,
oskarżonego z art. 158 § 1 k.k. i art. 155 k.k.
na posiedzeniu bez udziału stron (art. 539e § 1 k.p.k.),
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 28 czerwca 2022 r.,
skarg obrońców na wyrok sądu odwoławczego - Sądu Okręgowego w L.
z dnia 16 grudnia 2021 r., sygn. V Ka (...),
uchylający w stosunku do oskarżonego D. M. wyrok
Sądu Rejonowego w L.
z dnia 22 czerwca 2021 r., sygn. III K (...),
i w tym zakresie przekazujący sprawę do ponownego rozpoznania
Sądowi Okręgowemu w L. –IV Wydział Karny

**uchyla zaskarżony wyrok i przekazuje sprawę Sądowi
Okręgowemu w L. do ponownego rozpoznania w postępowaniu
odwoławczym.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w L. wyrokiem z dnia 22 czerwca 2021 r. uznał m.in. oskarżonego D. M. za winnego popełnienia czynu z art. 158 § 1 k.k. i za to wymierzył mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności (pkt I) oraz za winnego popełnienia czynu z art. 155 k.k. i za to wymierzył karę roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności (pkt II). Na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. sąd połączył kary jednostkowe pozbawienia wolności orzeczone wobec oskarżonego i wymierzył mu karę łączną roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności (pkt III). Ponadto, na podstawie art. 46 § 2 k.k., zobowiązano oskarżonego do zapłaty na rzecz oskarżyciela posiłkowego A. B. oraz pokrzywdzonej M. B. kwot po 50.000 zł, tytułem nawiązki za przestępstwo z pkt. II (pkt IV), a na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczono oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 21 grudnia 2018 r. od godz. 10:00 do dnia 22 stycznia 2019 r. do godz. 12:55 na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności (pkt X). Sąd orzekł też o kosztach postępowania.

Rozstrzygnięcie to zostało poddane kontroli odwoławczej na skutek apelacji wniesionych m.in. przez pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego A. B. — w części dotyczącej oskarżonego D. M. w całości na jego niekorzyść oraz obrońcę oskarżonego D. M. — adw. J. P., który wyrok sądu pierwszej instancji zaskarżył w części dotyczącej oskarżonego D. M. w zakresie pkt. II w całości oraz w zakresie pkt. I co do kary. Sąd Okręgowy w L. wyrokiem z dnia 16 grudnia 2021 r. na zasadzie art. 439 § 1 pkt 4 k.p.k. uchylił orzeczenie sądu *a quo* w stosunku do oskarżonego D. M. i sprawę w tym zakresie przekazał Sądowi Okręgowemu w L. IV Wydział Karny do ponownego rozpoznania (pkt I).

Od powyższego wyroku sądu odwoławczego skargi złożyli obrońcy oskarżonego D. M.: adw. J. P. i adw. A. B., zaskarżając go w całości odnośnie oskarżonego D. M..

W skardze na wyrok sądu odwoławczego obrońca oskarżonego D. M. — adw. J. P. zarzucił orzeczeniu sądu *ad quem* na podstawie art. 539a § 3 k.p.k. mające wpływ na jego treść, rażące naruszenie prawa procesowego, a mianowicie art. 437 § 2 k.p.k. w zw. z art. 439 § 1 pkt 4 k.p.k., poprzez przyjęcie przez Sąd Okręgowy, że w niniejszej sprawie zaistniała bezwzględna przyczyna odwoławcza określona w art. 439 § 1 pkt 4 k.p.k. polegająca na tym, że sąd niższego rzędu orzekł w sprawie należącej do właściwości sądu wyższego rzędu, skutkująca koniecznością uchylenia wyroku Sądu Rejonowego w L. do ponownego rozpoznania przez Sąd Okręgowy w L. Wydział Karny, albowiem w ocenie sądu odwoławczego „Sąd Rejonowy przyjął błędnie, że zachowanie polegające na uderzeniu przez D. M. pokrzywdzonego K. B. oraz konfrontacja pomiędzy grupami z L. i z Ł., stanowią dwa odrębne czyny zakwalifikowane jako nieumyślne spowodowanie śmierci

(art. 155 k.k.) oraz udział w bójce (art. 158 § 1 k.k.), w sytuacji gdy działanie w sposób wyżej wskazany nosi znamiona występku stypizowanego w art. 158 § 3 k.k.” podczas, gdy zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie dawał podstaw do poczynienia przez sąd *ad quem* takich ustaleń faktycznych, gdyż działanie oskarżonego D. M. polegające na uderzeniu w twarz pokrzywdzonego K. B. było ewidentnie zdarzeniem odrębnym, dającym się wyraźnie wyodrębnić zarówno w czasie, jak też w zakresie skutku śmiertelnego i nie związanym z późniejszym zachowaniem pozostałych oskarżonych, którzy powzięli zamiar wszczęcia bójki i wdali się w bójkę dopiero po chwili, gdy spostrzegli, że doszło do w/w zdarzenia pomiędzy D. M. i K. B. (zdarzenie wyłącznie pomiędzy tymi dwoma osobami); innymi słowy nieszczęśliwa śmierć K. B. nie nastąpiła w wyniku bójki, lecz bójka była następstwem wypadku pomiędzy K. B. i D. M., a zatem w sprawie nie zachodziły podstawy do zakwalifikowania wskazanych zdarzeń łącznie jako realizujących znamiona jednego czynu zabronionego określonego w art. 158 § 3 k.k., który uzasadniałby właściwość sądu okręgowego do rozpoznania sprawy w pierwszej instancji, a co za tym idzie uprawniał sąd odwoławczy do stwierdzenia bezwzględnej przyczyny odwoławczej z art. 439 § 1 pkt 4 k.p.k. skutkującej koniecznością wydania orzeczenia kasatoryjnego.

W konkluzji autor skargi na wyrok sądu odwoławczego wniósł o uchylenie w zaskarżonej części wyroku Sądu Okręgowego w L. z 16 grudnia 2021 r. i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania.

Adwokat A. B. w skardze na wyrok sądu odwoławczego zarzucił orzeczeniu sądu *ad quem* na podstawie art. 539a § 3 k.p.k. naruszenie art. 437 § 2 zd. 2 k.p.k. przez uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Rejonowego w L. z dnia 22 czerwca 2021 r. w stosunku do D. M. i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania temu sądowi, mimo że nie zachodziły okoliczności, o których mowa w art. 439 § 1 pkt 4 k.p.k., bowiem sąd odwoławczy błędnie uznał, że czyn oskarżonego D. M. wypełnia znamiona przestępstwa z art. 158 § 3 k.k. i tym samym błędnie doszedł do przekonania, że sąd I instancji dopuścił się przy rozpoznawaniu niniejszej sprawy obrazy art. 25 § 1 pkt 2 k.p.k. w sytuacji, gdy prawidłowa ocena całego zdarzenia powinna prowadzić do wniosku, że zachowanie D. M. wypełnia znamiona dwóch odrębnych czynów, tj. nieumyślnego spowodowania śmierci (art. 155 k.k.) oraz udziału w bójce (art. 158 § 1 k.k.), w szczególności ze względu na to, że zdarzenie między D. M., a K. B. było zdarzeniem z gruntu odmiennym, w którym wzięły udział tylko dwie osoby, a dodatkowo pokrzywdzony K. B. w ogóle nie brał udziału w bójce, a obrażenia skutkujące jego zgonem powstały na skutek działania D. M. bezpośrednio przed bójką, za czym

przemawiają przeprowadzone w sprawie dowody, w szczególności dowód z nagrania z monitoringu.

W konkluzji autor tej skargi na wyrok sądu odwoławczego wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w L. do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

W pisemnych odpowiedziach na skargi prokurator Prokuratury Rejonowej w L. wniósł o uwzględnienie obu skarg obrońców oskarżonego D. M. zaś oskarżyciel posiłkowy A. B. zgodził się w całości z wyrokiem sądu odwoławczego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Skargi na wyrok sądu odwoławczego okazały się zasadne, co uzasadniało uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy D. M. do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym Sądowi Okręgowemu w L..

Wydane przez ten sąd orzeczenie kasatoryjne bazuje na przyjęciu przez instancję odwoławczą, że w postępowaniu jurysdykcyjnym na etapie pierwszej instancji doszło do zmaterializowania się bezwzględnej przyczyny odwoławczej wskazanej w art. 439 § 1 pkt 4 k.p.k., tj. do wydania orzeczenia przez sąd *n i ż s z e g o* rzędu w sprawie, która należała do właściwości sądu *w y ż s z e g o* rzędu (bowiem zarzucony oskarżonemu D. M. należy — zdaniem Sądu Okręgowego w L. — zakwalifikować z przepisu art. 158 § 3 k.k., nie zaś jako dwa występki, tj. występki nieumyślnego spowodowania przez oskarżonego śmierci pokrzywdzonego K. B. (art. 155 k.k.) oraz występki udziału w bójce ze skutkiem wskazanym w przepisie art. 158 § 1 k.k.

Godzi się w pierwszej kolejności zwrócić uwagę na to, że o ile przyjętą obecnie przez ustawodawcę zasadą postępowania odwoławczego jest niedopuszczalność orzekania kasatoryjnego przez drugą instancję, to jednak ustawa postępowania karnego przewiduje od tej reguły określone wyjątki. I tak w myśl przepisu art. 437 § 2 zd. drugie k.p.k. wydanie przez sąd *ad quem* orzeczenia kasatoryjnego m. in. w razie ustalenia, że w sprawie doszło do wystąpienia jednego z uchybień skatalogowanych w przepisie art. 439 § 1 k.p.k. jest dopuszczalne. Kwestii zakresu badania (w postępowaniu wywołanym wniesieniem przez jedną ze stron skargi na wyrok sądu odwoławczego) zarzutu naruszenia art. 437 § 2 zd. drugie k.p.k., polegającego na wadliwym wydaniu orzeczenia kasatoryjnego w oparciu o stwierdzenie przez sąd *ad quem* jednego z uchybień z art. 439 § 1 k.p.k.

należy poświęcić — tytułem niezbędnej uwagi wstępnej poprzedzającej dalsze rozważania dotyczące zarzutów podniesionych w skargach — nieco więcej uwagi.

Otóż gdyby do zagadnienia procesowej metodologii ustalania, czy w sprawie na etapie postępowania odwoławczego doszło do uchybienia określonego w art. 539a § 3 k.p.k. („naruszenie art. 437 k.p.k.”) podejść w sposób rygorystycznie formalistyczny, tj. ocenę, czy uchybienie to miało bądź też nie miało miejsca uzależnić od badania ograniczającego się i koncentrującego się wyłącznie na poddaniu zaskarżonego orzeczenia weryfikacji pod kątem tego, czy z wyroku sądu odwoławczego (jego partii motywacyjnej) wynika, że sąd wydając orzeczenie kasatoryjne oparł się na jednej z bezwzględnych przyczyn odwoławczych z art. 439 § 1 k.p.k., to skargi wniesione w sprawie należałoby oddalić jako bezzasadne (oczywiście bezzasadne). Nie ma bowiem żadnej wątpliwości co do tego, że w uzasadnieniu wyroku Sądu Okręgowego w L. z dnia 16 grudnia 2021 r. w sposób kategoriyczny wskazuje się (sekcje: 3.1, 4.1 i 5.3.1.1 uzasadnienia formularzowego wyroku sądu odwoławczego) na zaistnienie w sprawie bezwzględnej przyczyny odwoławczej stypizowanej w art. 439 § 1 pkt 4 k.p.k. jako na powód uchylenia zaskarżonego apelacjami wyroku Sądu Rejonowego w L. z dnia 22 czerwca 2021 r. i przekazania sprawy w tym zakresie (ograniczonym podmiotowo, tj. jedynie w odniesieniu do oskarżonego D. M.) Sądowi Okręgowemu w L. Wydział Karny. Rzecz w tym jednak, że badanie uchybienia kwalifikowanego jako naruszenie przez sąd odwoławczy przepisu art. 437 k.p.k. — bez godzenia się na faktyczne zniweczenie celu, który miał na uwadze ustawodawca, wprowadzając do polskiego systemu prawa karnego procesowego instytucję skargi na wyrok sądu odwoławczego (zredukowanie zbyt pochopnego sięgania przez sądy odwoławcze po formułę orzeczenia kasatoryjnego) — nie sposób ograniczyć do zarysowanej powyżej płaszczyzny czysto formalnej. Innymi słowy za niedopuszczalne w postępowaniu prowadzonym na skutek wniesienia skargi na wyrok sądu odwoławczego należy uznać poprzestanie li tylko na zbadaniu przez sąd właściwy do rozpoznania skargi na wyrok sądu odwoławczego wyłącznie tego, czy wyrok sądu drugiej instancji werbalizuje zaistnienie jednej z bezwzględnych przyczyn odwoławczych. Kontrola prowadzona w postępowaniu inicjowanym nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia unormowanym w Rozdziale 55a – *Skarga na wyrok sądu odwoławczego* Kodeksu postępowania karnego (jeśli ma zasługiwać na miano rzeczywistej) w żadnym razie nie da się zredukować do prowadzenia *sui generis* postępowania formułkowego, tj. badania przez sąd właściwy do rozpoznania skargi na wyrok sądu odwoławczego, czy instancja odwoławcza f o r m a l n i e powołała się na określone sformułowania języka prawnego czy

też użyła określonych zwrotów prawniczych w pisemnych motywach rozstrzygnięcia. Nieodczowne jest zweryfikowanie, czy do wystąpienia bezwzględnej przyczyny odwoławczej doszło rzeczywiście, to znaczy czy trafnie przyjęto w toku postępowania przed sądem drugiej instancji, że w sprawie nastąpiły uchybienia kwalifikowane przez ustawodawcę jako bezwzględne przyczyny odwoławcze (art. 439 § 1 k.p.k.).

Należy dodatkowo zwrócić uwagę na to, że o ewentualnej nietrafności orzeczenia kasatoryjnego decydować może nie tylko błędne przyjęcie w oparciu o prawidłowo ustalony stan faktyczny, że w sprawie doszło do zmaterializowania się jednego z uchybień skatalogowanych w art. 439 § 1 k.p.k., ale — również — sytuacja, w której mimo niedostatecznego wyjaśnienia stanu faktycznego odnoszącego się do naruszenia zakwalifikowanego przez ustawodawcę jako bezwzględna przyczyna odwoławcza, sąd odwoławczy mimo to przyjął, że doszło do wystąpienia tego uchybienia *in casu* doszło. Taki układ procesowy wystąpił w niniejszej sprawie. Sposób dokonania ustaleń faktycznych przez sąd odwoławczy (a raczej brak poczynienia takowych) uniemożliwiał bowiem postawienie kategorycznej tezy (tak jak to uczynił sąd *ad quem*), że czyn zarzucony oskarżonemu D. M. należy zakwalifikować jako występki stypizowany w art. 158 § 3 k.k.

Należy przypomnieć, że sąd *meriti* uznał oskarżonego D. M. za winnego dwóch czynów, które zakwalifikował z art. 158 § 1 k.k. oraz art. 155 k.k. Czyny te zostały opisane w sposób następujący.

Primo: D. M. , K. B., M. J. S. K., M. K. i D. L. „w dniu 21 grudnia 2018 r. w L. działając wspólnie i w porozumieniu, wzięli udział w bójce, w trakcie której wskazane wyżej osoby wzajemnie zadawały sobie uderzenia rękami, kopały, popychały oraz szarpały za ubrania, w wyniku czego zostały one narażone na nastąpienie skutku określonego w art. 157 § 1 k.k.” (art. 158 § 1 k.k.). *Secundo*: D. M. „w dniu 21 grudnia 2018 r. w L. nieumyślnie spowodował śmierć K. B., w ten sposób, że nie zachowując przeciętnego obowiązku ostrożności w danej sytuacji, mimo że możliwość popełnienia czynu mógł przewidzieć, uderzył jednokrotnie pięścią w twarz w/wymienionego, w następstwie czego pokrzywdzony upadł z własnej wysokości uderzając głową o twarde podłoże, tj. kostkę chodnikową, co skutkowało doznaniem przez niego obrażeń ciała w postaci trzech niewielkich skupisk wybroczyn krwawych na twarzy, otarcia naskórka przy trzonie żuchwy z wylewem krwawym w tkance podskórnej, wylewów krwawych w tkance podskórnej w lewej części twarzy, wylewów krwawych w tkance podskórnej głowy i w mięśniach karku, obustronnego krwiaka podtwardówkowego i rozległego krwawienia podpajecznówkowego z masywnym

obrzękiem mózgu, ogniska stłuczenia mózgu oraz złamania kości i sklepienia czaszki, a w konsekwencji jego zgonem” (art. 155 k.k.).

Rewizji kwalifikacji prawnej przyjętej — za aktem oskarżenia — dokonał sąd odwoławczy. Była ona konsekwencją przyjęcia odmiennych ustaleń faktycznych przez ten sąd (mimo werbalnego zadeklarowania, że instancja odwoławcza nie dokonuje zmiany ustaleń faktycznych poczynionych przez sąd *meriti*). Przyjął bowiem Sąd Okręgowy w L., że cyt.: „skoro Sąd Rejonowy ustalił, iż działanie oskarżonego polegające na uderzeniu w twarz pokrzywdzonego K. B.. co w następstwie skutkowało doprowadzeniem do rękoczynów pomiędzy grupami, a końcem całego zajścia było spostrzeżenie się przez uczestników, że pokrzywdzony nie podnosi się i nie daje znaków życia, przeto nie ma żadnych wątpliwości, że czyn D. M. wypełnia znamiona przestępstwa z 158 § 3 k.k., a więc przestępstwa udziału w bójce ze skutkiem śmiertelnym, a nie zaś dwóch odrębnych czynów, tj. nieumyślnego spowodowania śmierci (art. 155 k.k.) oraz udziału w bójce (art. 158 § 1 k.k.) Skoro więc - w świetle ustaleń Sądu Rejonowego uderzenie przez D. M. spowodowało skutek w postaci śmierci jednego z uczestników bójki, to najlepiej ów zachowanie oddaje kwalifikacja prawna tego czynu jako przestępstwa z art. 158 § 3 k.k.” (sekcja 5.3.1.1 uzasadnienia formularzowego wyroku z dnia 16 grudnia 2021 r., s. 6-7).

Szkopuł w tym jednak, że to nie takich ustaleń faktycznych dokonał sąd pierwszej instancji. Miarodajny w tej mierze jest opis czynów przypisanych D. M. w części dyspozytywnej wyroku, który to opis został przytoczony *in extenso* powyżej i przeczy rozważaniom zaprezentowanym w uzasadnieniu wyroku Sądu Okręgowego w L. z dnia 16 grudnia 2021 r.

Z drugiej strony nie sposób zanegować tego, że pewne fragmenty uzasadnienia wyroku Sądu Rejonowego w L. z dnia 22 czerwca 2021 r. nieco inaczej naświetlają przebieg zdarzenia z udziałem D. M. i innych oskarżonych sądzonych w tym samym postępowaniu i — rzeczywiście — mogą nasuwać wątpliwości co do kwalifikacji prawnej przyjętej w sprawie przez sąd pierwszej instancji cyt.: „Gdy [świadek] O. K. zbliżyła się do tej grupy to mężczyźni szarpali się ze sobą, a potem już się zaczęli bić, zadając wzajemnie ciosy pięściami. Wszystko działo się dynamicznie. Poszczególni uczestnicy bójki zmieniali usytuowanie, upadali na ziemię, przepychali się, ciągnęli za ubranie i bili. W pewnym momencie S. K. pociągnął D. M. za szalik, zwracając się do niego wulgarnie. D. M. upadł na kolana. Następnie wstał. O. K., która próbowała uspokoić swoich kolegów udało się odepchnąć D. M. od tego chłopaka. W pewnym momencie do D. M. i M. J. podszedł K. B., który wyciągnął rękę w kierunku D. M.. D. M. uderzył ręką w głowę K. B., który na skutek

tego upadł na chodnik. W tym czasie pozostałe osoby nadal biły się, kopaly i szarpały. Sytuacja ta trwała do momentu, gdy uczestnicy bójki zorientowali się, że K. B. leży na ziemi” (sekcja 3.1 uzasadnienia formularzowego wyroku Sądu Rejonowego w L. w sprawie III K (...)). Sposób opisu zdarzenia w przytoczonym fragmencie pisemnych motywów rzeczywiście wywołuje wątpliwości co do tego, czy skutek (śmierć pokrzywdzonego K. B.) należy wiązać z zachowaniem stanowiącym integralną część zdarzenia wielopodmiotowego (bójki), czy też został on spowodowany przez czyn integralnie nie łączący się z bójką, którego dopuścił się poza mechanizmem bójki samodzielnie oskarżony D. M. (wówczas możliwa i prawidłowa byłaby kwalifikacja prawna czynu przypisanego oskarżonemu z art. 155 k.k.).

Nie zmienia to jednak faktu, że ustalenia faktyczne dokonane przez sąd *meriti* (część dyspozytywna orzeczenia) nie korespondują z ustaleniami faktycznymi zreferowanymi przez instancję odwoławczą w uzasadnieniu wyroku zaskarżonego skargą na wyrok sądu odwoławczego. Dokonując zmiany ustaleń faktycznych przyjętych przez sąd pierwszej instancji, sąd drugiej instancji nie tylko mylnie przytoczył ustalenia faktyczne dokonane przez sąd pierwszej instancji w części dyspozytywnej w sprawie o sygn. III K (...), ale — ponadto — nie dokonał w tym zakresie niezbędnego, własnego postępowania dowodowego, polegającego na wszechstronnej ocenie (nowej, odmiennej niż dokonana przez Sąd Rejonowy w L.) zgromadzonych w sprawie dowodów (tj. m. in. protokołów depozycji składanych w postępowaniu przygotowawczym i przed sądem w postępowaniu pierwszoinstancyjnym przez świadków i podsądnych oraz nagranie z monitoringu, na którym całe zdarzenie zostało zarejestrowane), która pozwoliłaby na ewentualne skorygowanie ustaleń faktycznych poczynionych przez Sąd Rejonowy w L.. Zrezygnował również sąd odwoławczy z samodzielnego przeprowadzenia dowodów (sekcja 2 uzasadnienia formularzowego – *Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy*). Przedsięwzięcie tych czynności pozwoliłoby na wyjaśnienie zasygnalizowanych powyżej niespójności pomiędzy opisem czynu zawartym w części dyspozytywnej wyroku Sądu Rejonowego w L. z dnia 22 czerwca 2021 r. a rozważaniami odnoszącymi się do tego zdarzenia zaprezentowanymi przez sąd w uzasadnieniu wyroku (sekcja 3.1 uzasadnienia formularzowego).

Sumując należało zatem stwierdzić, że ocena Sądu Okręgowego w L. zaprezentowana w uzasadnieniu wyroku z dnia 16 grudnia 2021 r., iż w sprawie doszło do wystąpienia uchybienia określonego w przepisie art. 439 § 1 pkt 4 k.p.k. była w realiach procesowych i faktycznych sprawy zdecydowanie przedwczesna. Nie przesądzając

obecnie w sposób kategorycznego tego, czy doszło do wystąpienia bezwzględnej przyczyny odwoławczej w postaci rozpoznania sprawy przez sąd niższego rzędu, zaskarżone rozstrzygnięcie — wobec potwierdzenia się zarzutów wyartykułowanych w skargach na wyrok sądu odwoławczego obrońców — należało uchylić i sprawę przekazać do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym. Truizmem jest stwierdzenie, że kwestia prawidłowej kwalifikacji prawnej jest ściśle sprzężona z charakterem i prawidłowością dokonanych w sprawie ustaleń faktycznych. To na tym zagadnieniu będzie musiał skupić swoją uwagę Sąd Okręgowy w L. w ponownym postępowaniu. Jego zadaniem będzie ponowne, uważne przyjrzenie się ustaleniom faktycznym poczynionym w sprawie, z uwzględnieniem zarówno opisu czynu zawartego w części dyspozytywnej wyroku, jak i rozważań zaprezentowanych w uzasadnieniu wyroku Sądu Rejonowego w L. z dnia 22 czerwca 2021 r.

Wypowiedzenie się odnośnie kwestii uchybienia określonego w art. 439 § 1 pkt 4 k.p.k. będzie zależało od przedsięwzięcia przez sąd drugiej instancji czynności zmierzających do ponowienia niektórych dowodów w apelacyjnym postępowaniu jurysdykcyjnym, bądź też od dokonania odmiennej oceny przeprowadzonych i zgromadzonych już (w postępowaniu przygotowawczym, postępowaniu jurysdykcyjnym) dowodów — w tym, przede wszystkim, zabezpieczonego w sprawie nagrania z monitoringu. Dopiero po zrealizowaniu tych czynności sąd odwoławczy oceni prawidłowość ustaleń faktycznych poczynionych na etapie postępowania pierwszoinstancyjnego i bądź to zaakceptuje ustalenia faktyczne sądu pierwszej instancji jako prawidłowe, bądź też dokona ich rewizji. W zależności od wyniku tych czynności otworzy się (bądź też zamknie) możliwość korekty subsumcji czynów zarzuconych D. M. dokonanej przez sąd pierwszej instancji i ewentualnego ustalenia, że sprawę powinien był rozpoznać w pierwszej instancji sąd okręgowy.

Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak w wyroku.